

ваха навсякъде копачите, за да ги вардят от стрелите и камъните на обсадените.

Други, още по-малки кули, закрити само с биволски или камильски кожи, служеха за защита на тия, които ^{нападяха} ~~нападаха~~ с дълги копия, мечове и самострели, ^и ~~у~~ ^{те} ~~сли~~ ^и подринати стени на крепостта.

Най-страшни бяха огромните катапулти и балисти, построени по на няколко ката. От тях, добре закрити войскари мяха към вражеските бойци стрели, гавелоти и тежки камъни. Тия кули бяха високи колкото и самите крепостни бойници.

От тропота на конете се тресеше земята, а цвиленето им, грохотът на ударите и блъскането, огласиха цялата околност и препълваха с ужас сърцата на обсаденото население. Затворена, горе в акропола, кралица Маргарита слушаше час след час грозните вести и изтръпваше в безпомощна тревога.

Пет от най-мощните кули на източната стена бяха вече изпразнени от войската, защото копачите на цар Калоян ги бяха зле подринали ^и ~~и~~ ^и те заплашваха всеки миг да се срутят... А източната част на крепостта нямаше предна защитна стена.

Западната предна стена бе вече разрушена, селското население, което се криеше между нея и втората, трябваше да се скрие в града. А Солун мъчно побираше такава огромна, гладна, ужасена тълпа. От към север, кулата ~~на~~ ^и Михаил Палемлог, бе вече много застрашена. Като диви котки се катереха българите по високите стени и защитени само с медни щитове, се мъчеха дори да подкопаят ~~и~~ ^и яките стени на Акропола.

Колко щеше да издържи още крепостта? Не повече от няколко дни. Каква ли съдба им готвеше страшния цар? Смърт, огън, преселение?

С настъпването на вечерта ударите бавно заглъхваха. Няколко часа ^и почивка. И към разсвет почваха отново.